

Paalydende og saa dog spekulerer for hele dens Beløb. Vil Ministeren drage Omsorg for, at Bankerne fører en saadan Kreditindskrænkningspolitik? Det tvivler jeg om, og selv om Bankerne lovede det i Øjeblikket, frygter jeg for, at de ligesom med Hensyn til Diskontoforhøjelsen vil komme en Maaned efter og sige: Nu har vi tænkt om, og at de derefter vil gøre noget helt andet. Jeg har ingen Tillid til Bankerne, og det er i deres Haand, Ministeren har lagt Sagen, men jeg vil have den lagt i Folkets Haand gennem Regering og Rigsdag.

Drachmann: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg anførte som et væsentligt Argument mod vort Forslag om Optrækning af Told i Guld, at hvis Staten gik over til at opkræve sine Skatter i Guld, kunde den ikke nægte at betale Arbejderne og Funktionærerne deres Lønninger i Guld. Jeg haaber ikke, det ærede Medlem tror, at Tanken er, at man skal erlægge Betalingen i klingende Guldstykker, som vi ikke en Gang kan faa fat i, men Meningen er, at man skal betale efter Guldparitet, og her maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg troede, han var inde i, at samtlige Lønninger er ført op til Guldparitet, nemlig gennem Pristallet. (*Borgbjerg:* Ikke før Pristallet begynder at virke!). Selvfølgelig er de i det store og hele ført op til Guldniveauet, det er alle Indtægter undtagen de faste Renter, det er alle Lønninger, alle Priser, alle Skatter, alle Summer i dette Land undtagen de Satsler, der staar i Toldloven af 1908. Jeg skal lige med Hensyn til at føre à jour med Guldpariteten oplyse det ærede Medlem om, at Statens sociale Udgifter, der i 1913 androg 10 Millioner, nu er steget til 63 Mill. Kr., jeg tror, det er en ganske skarp Guldprocent, her er forhøjet med. Det ærede Medlem kan altsaa ikke hente gode Argumenter mod Guldtoleden i saa Henseende.

Overfor den højtærede Finansministers Betragtninger vil jeg blot sige, at selvfølgelig har jeg denne Tro paa Guldtoleden, og mit Parti deler den, ellers vilde vi ikke fremsætte denne Tanke. Vi gaar ikke ud fra det, der skal bevises, og jeg vil henvise til, at Sverige med sine høje Toldmure, der er adskillige Gange højere end vore nominelle Satsler, takket være sin heldige Handelsbalance og

deraf følgende gunstige Valuta sidder med ganske anderledes lave Priser end vi i Øjeblikket. I øvrigt er jeg ganske enig med den højtærede Finansminister i, at et Middel som Guldtoleden selvfølgelig ikke er noget Universalmiddel overfor den Krise, der maa afhjælpes. Og her kan jeg ogsaa være ganske enig i de Afbrydelser, som kom fra min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at de Konservative selvfølgelig ikke har en saadan Opfattelse, og at vi er ganske enige med Regeringen i, at Gennemførelsen af en stadig strengere Økonomi i hele den offentlige Husholdning er et meget vigtigt sideløbende Middel for at opnaa en ordentlig Valutasituation, men det forekommer mig ikke, at den højtærede Finansminister, naar han selv forelægger en partiel, ret betydelig Toldforhøjelse, kan gaa imod de principielle Synspunkter, jeg lagde til Grund for en general og vel motiveret Forhøjelse, saaledes som Guldtoleden vil repræsentere, idet det, der skulde naas, netop var Importbegrænsning, denne Importbegrænsning, som Finansministeren i sit meget begrænsede Forslag ogsaa sigter paa og regner med at opnaa. Med Hensyn til Erfaringer fra de andre Lande tror jeg, at vi skal lade disse Lande og deres forskellige mere eller mindre fremragende Finansministre om at ordne deres egne Paragraffer. Hverken den højtærede Finansminister eller nogen anden i dette Ting kan med Bestemthed sige, hvorledes Frankrigs eller Belgiens eller Italiens eller Spaniens eller Norges eller Tysklands eller Polens Pengevæsen havde set ud, hvis de ikke var gaaet til at føre deres Told à jour eller over til Guldpariteten. Det vil sige, at det bliver et ganske tydeligt Krav for ethvert Land, hvis Valuta falder fuldkommen i Stumper og Stykker, at føre sine Toldafgifter op til Guldverdien, saaledes som Tyskland straks resolut gjorde det, da Valutaen begyndte at svigte under Krigen. Om Guldtoleden i Norge kan have politiske Vanskeligheder, skal jeg ikke kunne bedømme. Det er muligt, at den højtærede Minister her har Ret, men jeg tror ikke, at nogen af os, som sagt, er i Stand til at vurdere, om ikke den norske Valuta havde staaet endnu svagere, hvis dette Skridt ikke var blevet taget. Derfor kan man ikke paaberaabe sig dette, saaledes som den højtærede Minister gjorde. Man maa antage, at